

Босна и Херцеговина
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД
Број: 11 0 У 015922 16 Увп
Бањалука, 15.02.2018. године

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Смиљане Мрше предсједника вијећа, Страхине Ђурковића и Мерсиде Бјелобрк чланова вијећа, уз судјеловање записничара Сање Орашчанин, у управном спору по тужби Ј. П. из Ч., заступана по пуномоћнику С. Б. из Б. (у даљем тексту: тужитељица), против рјешења тужене број 21.05/473-207/12 од 28.12.2014. године, Републичке управе за ..., у предмету одлучивања по жалби и понављања управног поступка, одлучујући о захтјеву тужитељице за ванредно преиспитивање пресуде Окружног суда у Бањалуци број 11 0 У 015922 15 У од 30.11.2015. године, на нејавној сједници вијећа одржаној 15.02.2018. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се одбија.

Образложење

Побијаном пресудом одбијена је тужба против оспореног акта којим је одбијена жалба тужитељице изјављена против закључка Републичке управе за ..., Подручне јединице Ч. број 03/5-465-9/72 од 13.3.2013. године, а тим закључком је одбачена као неблагоприятна жалба тужитељице изјављена против рјешења С. О. Ч. број 03/5-465-9/72 од 02.8.1972. године и одбачен као неблагоприятан приједлог за понављање поступка окончаног рјешењем СО Ч. број 03/5-465-9/72 од 02.8.1972. године.

Одбијање тужбе образложено је разлозима да је тужитељица „02.7.2010. године“, (треба да стоји 02.7.2012.г.) против рјешења СО Ч. број 03/5-465-9/72 од 02.8.1972. године, поднијела жалбу, односно приједлог за понављање поступка; да се у управном спису затиче споразум о накнади за експроприсане непокретности предника тужитељице Ј. П. број 03/5-465-9/72-11 од 06.8.1973. године из којег слиједи да се Општина Ч. обавезала да преднику тужитељице исплати износ од 48.404,00 тадашњих динара на име експроприсаних непокретности; да је у вријеме доношења наведеног рјешења на снази био Закон о општем управном поступку („Сл. лист ФНРЈ број 52/56 и Сл. лист СФРЈ број 10/65 и 18/65) који је на идентичан начин регулисао питање рокова за подношење жалбе, односно приједлога за понављање поступка па како су наведени рокови давно истекли то је правилно оспореним актом одбијена жалба тужитељице изјављена на Закључак о одбацивању жалбе, односно приједлога за понављање управног поступка.

Благовременим захтјевом за ванредно преиспитивање побијане пресуде (у даљем тексту Захтјев) тужитељица побија наведену пресуду због повреде закона и повреде прописа о поступку. Истиче да у управном поступку није утврђено нити у спису постоје подаци да је рјешење СО Ч. број 03/5-465-9/72 од 02.8.1972. године уручено преднику тужитељице; да није тачна тврдња тужене да је спис уништен у поплави јер је тужитељица извршила увид у спис и утврдила да нема трагова оштећења списка; да

наведене непокретности тужитељица и данас ужива и исте се у земљишној књизи воде на предника тужитељице што указује да нису експроприсане за намјену за коју је вршена експропријација, а то је изградња пута Б. – Ч. да је неко од водитеља поступка искористио неукост предника тужитељице да експроприше и непокретности означене као к.ч. 488/3, 488/5, 488/2 и 488/4 које су и даље у посједу и власништву тужитељице. Предлаже да се захтјев уважи, побијана пресуда укине и предмет врати на поновно одлучивање.

Тужена је доставила списе предмета управне ствари без одговора на захтјев.

Размотривши захтјев и побијану пресуду по одредбама члана 39. ЗУС, као и цјелокупне списе овог управног спора и предметне управне ствари, овај суд је одлучио као у изреци пресуде из сљедећих разлога:

Из података списка произлази да се у управном спису затиче: рјешење СО Ч. број 03/5-465-9/72 од 02.8.1972. године о експропријацији непокретности, између осталих власника, и од Ј. П. међу којима и парцеле к.ч. ..., к.ч. ..., к.ч. ... и к.ч. ...; записник од 27.3.1972. године о увиђају и одржавању расправе на лицу мјеста те обављеном вјештачењу по вјештаку геометру; записник о извршеном вјештачењу по вјештаку пољопривредне струке од 24.3.1972. године; записник о процјени штете на објектима Ј. П. од 03.5.1972. године; записник СО Ч. од 06.8.1973. године на којем је постигнут споразум о накнади којим се СО Ч. обавезује да ће исплатити накнаду, те допис СО Ч. од 28.8.1973. године, упућен Управи за ... којим се та управа обавјештава да је извршена експропријација предметних непокретности и доставља споразум о накнади ради исплате, јер је у споразуму наведено да ће се накнада исплатити у року од 15 дана од дана потписивања споразума; да је тужитељица у поступку исправке грешке у катастарском оперативном сазнала да се Општина Ч. уписала као посједник на наведеним непокретностима на основу аерофотограмметријског снимка који је ступио на снагу 1975. године, док се у земљишној књизи и даље води предник тужитељице као власник тих непокретности са 1/1 дијела па је затражила да јој се достави рјешење СО Ч. број 03/5-465-9/72 од 02.8.1972. године, што је тужена и учинила 23.6.2012. године. Против тог рјешења тужитељица је изјавила жалбу и истовремено затражила да се укине клаузула правноснажности, која је грешком стављена на рјешење о експропријацији СО Ч. број 03/5-465-9/72 од 02.8.1972. године, те ако не усвоји жалбу да тај поднесак размотри као приједлог за понављање управног поступка. Првостепени орган тужене је закључком одбацио жалбу тужитељице као неблагоприятну и истовремено одбацио приједлог за понављање управног поступка као неблагоприятан. Оспореним актом је одбијена жалба, а побијаном пресудом је одбијена тужба као неоснована и одржан на снази оспорени акт.

Побијана пресуда је правилна.

Одредбом члана 46. став 1. Закона о експропријацији – Пречишћени текст („Сл. лист СФРЈ број 11/68, 30/68 и 32/70, у даљем тексту: ЗЕ), а који закон је важио у вријеме извршене експропријације, је прописано да је, последице правноснажности рјешења о експропријацији, општински орган управе надлежан за имовинско-правне послове дужан да закаже и одржи расправу за споразумно одређивање накнаде за експроприсане непокретности. Будући да се у спису затиче записник СО Ч. од 06.8.1973. године на којем је постигнут споразум о накнади, а којим се СО Ч. обавезала да ће преднику тужитељице исплатити накнаду, указује да је рјешење о експропријацији постало правноснажно, без обзира што у спису нема доказа о уручењу рјешења о експропријацији преднику

тужитељице, јер је исти био упознат са садржајем наведеног рјешења, с обзиром да се поступак одређивања накнаде сходно одредби члана 46. став 1. ЗЕ води након што рјешење о експропријацији постане правноснажно.

Чињеница да је тужитељица накнадно затражила достављање рјешења о експропријацији СО Ч. број 03/5-465-9/72 од 02.8.1972. године, не може бити од утицаја на благовременост поднијете жалбе, јер се благовременост жалбе, у ситуацији да је рјешење више пута достављено странци, цијени према времену првог достављања ожалбеног рјешења или сазнања за садржај тог рјешења, па како је предник тужитељице најкасније на расправи одржаној 6.8.1973. године, поводом постизања споразума о накнади, сазнао за садржај тог рјешења, онда је правилно жалба тужитељице одбачена као неблаговремена.

Из истих разлога је правилно и одбачен приједлог за понављање поступка окончано рјешењем СО Ч. број 03/5-465-9/72 од 02.8.1972. године, јер је поднијет по истеку законских рокова одређених одредбом члана 237. Закона о општем управном поступку („Сл. гласник РС“ број 13/02, 87/07 и 50/10, у даљем тексту: ЗОУП).

Тужитељици преостаје могућност да поднесе захтјев за поништавање правноснажног рјешења о експропријацији ако се покаже тачна њена тврдња да наведене непокретности нису приведене намјени, јер се на поступак поништавања рјешења о експропријацији (деекспропријација) примјењује онај Закон о експропријацији који је важио у вријеме извршене експропријације, па како је одредбом члана 31. став 3. ЗЕ прописано да ће се на захтјев сопственика експроприсане непокретности, правноснажно рјешење поништити ако корисник експропријације у року од двије године од правноснажности тог рјешења није извршио, према природи објекта, знатније радове на том објекту, уколико овим законом за поједине случајеве није другачије одређено, а ставом 4. овог члана је регулисано да, захтјев за поништај правноснажног рјешења о експропријацији, сопственик може ставити и по истеку двије године од правноснажности тог рјешења све док корисник експропријације није извршио знатније радове. Према наведеном закону, рок за подношење захтјева за деекспропријацију везан је за извршење знатнијих радова у зависности од природе објекта за чије потребе је извршена експропријација.

Код таквог стања ствари овај суд налази да побијаном пресудом није остварен ниједан разлог њене незаконитости из одредбе члана 35. став 2. ЗУС, па се отуда захтјев тужитељице, на основу одредбе члана 40. став 1. тог закона, одбија као неоснован.

Записничар
Сања Орашчанин

Предсједник вијећа
Смиљана Мрша

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић